

Hogy van-e valaki, ki ezt el merészelné mondani künnszakadt testvéreinknek, nem tudom; a ma uralkodó fogalmi zavar sok mindent lehetőségessé tesz, amit józan ésszel el sem tudnánk képzelni. Annyi bizonyos, hogy nyugodt öntudattal erre nem vállalkozhatni.

A jövőbe nem láthatunk és így nem tudhatjuk, nem fogunk-e valamikor *mi*, Magyarország magyarjai, zarándokolni el az erdélyi magyarsághoz, annak püspökeihez, politikusaihoz, birtokosaihoz, bankáraihoz, historikusaihoz, költőihez és szegényembereihez, hogy kezünket tördelve könyörögjünk nekik, tanítsanak meg *ők* arra, miként kell megszervezni a magyarságnak nemzetiségét és nemzeti egységét. *Szekfü Gyula.*

AZ EMBER.

*Győzött a Nap s a vak köd meghasadt;
az ólmos jég északra vont a leplét;
a tengerekre fény derült alatt;
ébredt erők a csirát elvetették.*

*Az őstalajban lüktetés fogant;
időtlen kinnal küzködött az Élet,
S végül formára lelt a gondolat:
az erdőkből az Ember-pár kilépett.*

*A végtelenből áramló szelek
riadt, bús felhőt hajtottak fölénk.
Indulva: lábuk lassan törtetett,
vad félelmeiktől ingott lomha léptük.*

*S a zord világ szivükbe költözött;
lelkükben súlyos, nagy titok keringett.
S egy terhes éjjel, mély csodák között,
barlangjukban megálmodták az Istent.*

Lovász Pál.